

תת"ע (ירושלים) 6144-10-24 - ווליד קנבר נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 6144-10-24 - ווליד קנבר נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 6144-10-24

ווליד קנבר

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[14.05.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 19.11.2024.

2. המבקש קיבל לידי דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 15250121421 המייחס לו עבירה שבוצעה ביום

24.09.2024 של נהיגה ברכב שנמסרה עליו הודעת אי שימוש בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה

התשכ"א-1961.

3. ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה מלהחזיק

או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים; פסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך

1,500 ₪.

טענות הצדדים

4. לטענת המבקש לאחר ביצוע העבירה נערך לו שימוע בפני קצין משטרה שהודיע לו כי החליט לבטל את איסור

השימוש ברכב ולבטל את הדו"ח, ולכן הוא לא התייצב לדיון. בנוסף טען המבקש כי לא ידע על הודעת אי השימוש

ברכב, ולאחר קבל הדוח תיקן את התקלה שבגינה ניתנה הודעת אי שימוש. עוד טען המבקש כי העונש שהוטל עליו

חמור מדי וכי יש להתחשב בכך שהמבקש תיקן את הפגם ברכבו.

5. המשיבה טענה כי המבקש לא העלה טענה המקימה עילה לביטול פסק דין, וכי המבקש קיבל לידי דו"ח הזמנה

לדיון ולא הסביר מדוע לא התייצב לדיון.

דיון והכרעה

6. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך

בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל

(פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות

הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור

בהגנות ההליך הפלילי".

7. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב).
התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
8. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
9. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982".
קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
10. ההזמנה לדין נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה. המבקש טען כי להבנתו, הקצין שערך לו את השימוע החליט לבטל את הדו"ח ולכן לא התייצב לדיון. עיון בטופס השימוע שהגיש המבקש מלמד כי קצין המשטרה ביטל רק את איסור השימוש ברכב, ולא את כתב האישום שהוגש נגד המבקש.
11. הטענה לפיה טעות אנוש היא הגורם לתקלה נבחנה בעפ"ת 42642-12-17 שאול שלום נ' מדינת ישראל מיום 1.4.2018 שם נקבע:
- "גזירה שווה בעניין זה, ניתן לגזור מן ההלכות שנקבעו בסוגיית ביטול פסק דין שניתן בהעדר, לפיהן - שכחה, טעות, חוסר תשומת לב, או בלבול במועד, אף אם אירעו בתום לב, אינם מהווים טעם מוצדק כאמור (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6), 793; רע"פ 418/85 פרץ נ' רוקינשטיין (13.8.85); רע"פ 5146/09 יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל, 28.7.2009).

12. טעות אנוש, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין, או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב או מקשיי שפה של הנאשם עצמו (רע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017). קצין המשטרה לא ביטל את כתב האישום ולא אמר או כתב שאין למבקש צורך להתייצב לדיון אליו זומן. המבקש לא עשה כל שביכולתו על מנת להבין את מצבו המשפטי לאחר השימוע והחליט על דעת עצמו לא להתייצב לדיון אליו זומן כדין. משלא עשה כן, אין למבקש להלין אלא על עצמו (השוו 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל מיום 15.1.2018).
13. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון. חשש לעיוות דין
14. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).
15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).
16. בהתאם לנסיבות המקרה הרכב נאסר לשימוש ביום 29.8.24. המבקש נהג ברכב ביום 24.9.24, טרם תיקון הליקויים. המבקש לא הוכיח כי הרכב תוקן והוחזר לכביש טרם נהיגו.
17. המבקש טען כי לא ידע על הודעת איסור השימוש, מכיוון שאחיו נוהג על הרכב באופן קבוע. הטענה לפיה הנהג ברכב לא היה מודע להודעת איסור שימוש ברכב נידונה ברע"פ 2929/04 מדינת ישראל נ' רפאל אוחנה (נבו 25.6.2007), בה קבע בית המשפט העליון כך:
- "הודעת אי שימוש ניתנת לרכב לפי סעיף 308 במצבים בהם הרכב עלול לסכן את התנועה או שלא נתמלאו בו תנאים שנקבעו לגביו בדיון. דעתי היא כי הדרישה שהנוהג ברכב יהיה אחראי לבדוק האם הרכב בו הוא נוהג הוא תקין, שמיש ובעל הרשאה לנסוע בכבישים היא דרישה סבירה וראויה. וזאת יש לזכור: היום, שלא כמו בעת משטר ה"אחריות המוחלטת" ניתן לסתור את חזקת היסוד הנפשי, ולהראות כי הנדון עשה את כל שניתן כדי למנוע את העבירה, הכל כאמור בסעיף 22(ב) לחוק העונשין. דומה שכדי לעמוד בדרישה זו - די בבירור קצר עם בעל הרכב".
18. המבקש לא הציג ראיה שיש בה כדי לסתור את החזקה האמורה משכך, אני קובעת כי המבקש לא עשה כל שניתן על מנת למנוע את העבירה בה הורשע.
19. באשר למידתיות העונש, נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת אי שימוש היא עבירה חמורה, אשר בגינה קיים עונש מינימום של שלושה חודשי פסילה. לפיכך, עונש הפסילה שנגזר על המבקש הינו העונש המינימלי בעבירה זו, בנוסף לקנס כספי וענישה מותנית, הנהוגים בעבירות מסוג זה. לפיכך, אני קובעת כי העונש הינו מידתי ואינו חורג לחומרה ממתחם הענישה הנוהג.
20. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש. שיהוי בהגשת הבקשה
21. הבקשה הוגשה בשיהוי של ארבעה חודשים ממתן פסק הדין, ושלושה וחצי חודשים לאחר שנמסר למבקש פסק הדין אותו סרב לקבל לידיו וזאת ללא הסבר מספק. בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל [והאסמכתאות שם] (פורסם בנבו 10.05.18)).
- לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחת.
- מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, ט"ז אייר תשפ"ה, 14 מאי 2025, בהעדר הצדדים.